

Въ 1842 г. въ Вогезкитѣ планини настанала голѣма суша. Много извори прѣсекнали, ручеитѣ пристанали да течатъ. Не само пѣстървата, но и другата риба изчезнала съвсѣмъ. На другата година изворитѣ отново забликали, ручеитѣ потекли благодарение на дѣжда, но отъ пѣстървата нѣмало и слѣда. Поминѣкътъ на дърваря, поради изсичането на горитѣ, станалъ много труденъ. Тогава Жозефъ си припомнилъ наблюдаваното отъ него снасяне хайверъ отъ пѣстървитѣ и му дошла щастливата мисль да се опита изкуствено да развъди риба.

Щомъ настѣпила есенъта, той измолилъ отъ баща си да му позволи да лови риба въ съседния департаментъ, дѣто, както слушалъ, пѣстървата била още въ изобилие. Като отишелъ на мѣстото рибарѣтъ се заловилъ за работа. Но не продажбата на риба била неговата цѣль. Като наловѣлъ пѣстърви той почвалъ да ги стиска и търка по корема надъ ведро съ вода. Отначало работата не вървѣла сполучливо, понеже хайвера не билъ още узрѣлъ. Най-послѣ, прѣзъ ноември щастието се усмихнало на Реми. Той съзрѣлъ голѣма дебела пѣстърва, която плувала нагорѣ срѣщу дечението на рѣката, придружена отъ много други, по-малки. Жозефъ се затекалъ напредъ, хвърлилъ мрѣжа и уловилъ цѣлия роякъ. Трудно е да си прѣдставимъ неговата радостъ. Докато извадилъ рибитѣ отъ мрѣжата отъ дебелата пѣстърва потекълъ хайверъ, а отъ другитѣ — бѣла течность, наречена млѣко. Бърже той поставилъ пляката си въ ведро съ вода. Пѣстървитѣ се блѣскали като бѣсни. Жозефъ извадилъ отъ водата голѣмата пѣстърва и я търкалъ по корема до тогава, докато изъ нея не изтекълъ всичкия